

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7384/2024-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji Sanji Grgurić Hojski, u parničnom predmetu tužitelja Željka Trajbara, OIB 57618597169, iz Radakova, Radakovo 73, zastupan po punomoćniku Berislavu Velčiću, odvjetniku u Zagrebu protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, zastupan po punomoćniku Josipu Grošeti, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene 11. lipnja 2026. u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika te zamjenice punomoćnika tuženika Ane Čengije, odvjetničke vježbenice, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje u tekstu: ZPP), 21. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 3. ugovora broj 228-50-3857799 od 28. prosinca 2006., ovjerenog kod javnog bilježnika Ivana Adžija, Zaprešić broj OU-885/2006 zaključenog između tužitelja Željka Trajbara, OIB 57618597169, iz Radakova, Radakovo 73 kao korisnika kredita i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69 kao kreditora u dijelu u kojem je ugovoreno da se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje prilikom korištenja platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,30 % od iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., OIB 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69 isplatiti tužitelju Željku Trajbaru, OIB 57618597169, iz Radakova, Radakovo 73 iznos od 303,09 eura (slovima: tristo tri eura devet centi) zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 29. prosinca 2006. do isplate po stopi koja se do 31. prosinca 2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate i utvrđene po Hrvatskoj narodnoj banci za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi

koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za isplatu zatezne kamate na iznos od 303,09 eura od 30. prosinca 2005. do 28. prosinca 2006.

IV. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., OIB 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69 naknaditi tužitelju Željku Trajbaru, OIB 57618597169, iz Radakova, Radakovo 73 troškove parničnog postupka u iznosu od 310,00 eura (slovima: tristo deset eura) sa zateznom kamatom tekućom od 21. srpnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev odbija kao neosnovan.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj Željko Trajbar (dalje u tekstu: tužitelj) u tužbi navodi da je kao korisnik kredita zaključio ugovor o kreditu broj 228-50-3857799 od 28. prosinca 2006. s tuženikom kojim mu je tuženik odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 15.14396 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita. Kredit je dan na rok otplate od 84 mjeseca. U cijelosti je otplatio kredit. Člankom 3. predmetnog ugovora tuženik je obvezao tužitelja da prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plati tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,30 % od iznosa kredita koju je tužitelj platio u tom postotku od iznosa kredita. Tužitelju niti prethodno niti naknadno nije na jasan i nedvosmislen način predložena struktura navedenih troškova, odnosno od čega se isti stvarno sastoje, u kojem konačnom iznosu i zašto je baš određena naknada u visini tih postotaka od iznosa kredita, što je navedenu obvezu tužitelja kao potrošača činilo u potpunosti neodređenom i neodredivom, a onda posljedično nepoštenom i ništetnom. Riječ je o unaprijed formuliranoj odredbi tipskog ugovora tuženika kao trgovca te tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, posebno stoga što se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju je nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza koja uzrokuje znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, koja je i u suprotnosti s temeljnim načelima obveznog prava uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava. Stoga predlaže utvrditi ništetnim dio odredbe čl. 3. ugovora kojim je ugovoreno da se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje

prilikom korištenja platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 3,30 % (od iznosa kredita te zahtjeva isplatu iznosa od 320,91 euro sa zateznim kamatama tekućim od 30. prosinca 2005. do isplate te naknadu parničnog troška s pripadajućim zateznim kamatama.

1.1. Nakon što je tuženik na ročištu predao potvrdu iz koje je razvidno da je tužitelju prilikom isplate odobrenog kredita naplaćena naknada u iznosu od 303,09 eura, tužitelj je na ročištu održanom 11. lipnja 2026. u tom dijelu uredio tužbeni zahtjev na način da je potraživao isplatu iznosa od 303,09 eura sa zateznim kamatama tekućim od 11. lipnja 2026.

1.2. Tuženik se ovom djelomičnom povlačenju tužbe nije protivio pa se sukladno odredbi čl. 193. st. 2. ZPP-a smatra da je pristao na djelomično povlačenje tužbe.

2. Tuženik Raiffeisenbank Austria d.d. (dalje u tekstu: tuženik) u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Ističe da je navedena ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva te je obveza tužitelja koja iz nje proizlazi određena. Smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi iznos svoje obveze. Plaćanje jednokratne nagrade za korištenje kredita propisano je tuženikovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. ugovora o kreditu, a tužitelj je potpisom ugovora izjavio da je s istima upoznat i pristao je na njihovu primjenu. Smatra da se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti zabrana manjeg značaja, a ugovor je ispunjen u cijelosti. Tužitelj je naknadu platio i na istu nije imao prigovora, a ugovor je u cijelosti ispunjen. Ističe prigovor zastare. Prigovora visini tužbenog zahtjeva. Prigovara osnovanosti tužbenog zahtjeva u cijelosti kao i da bi bio nesavjesni stjecatelj. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev i traži naknadu parničnog troška s pripadajućim zateznim kamatama.

2.1. Nakon što je tužitelj uskladio tužbeni zahtjev s visinom u kojoj je sporna naknada naplaćena (303,09 eura), tuženik više nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva.

3. U dokaznom postupku sud je izveo dokaze uvidom u ugovor o kreditu (list 5-10 spisa), prijepis knjigovodstvene kartice (list 11-15 spisa), kontrolni ispis unosa korištenja (list 16 spisa), otplatni plan (list 17-20 spisa), obavijest (list 21 spisa), potvrdu o preuzimanju originala knjižice vozila (list 22 spisa), potvrdu od 4. veljače 2025. (list 99 spisa) te je saslušan tužitelj (list 100-101 spisa).

4. Sud je donio odluku temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sukladno čl. 8. ZPP – a te je utvrdio da je tužbeni zahtjev pretežito osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnim dijela odredbe čl. 3. ugovora o kreditu od 28. prosinca 2006. u dijelu kojim je ugovoreno da se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje prilikom korištenja platiti tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,30 % od iznosa kredita te posljedično tome zahtjev za isplatu iznosa naplaćene naknade od 303,09 eura sa zateznim kamatama tekućim od 30. prosinca 2005. do isplate.

6. Među strankama nije sporno da je tuženik s tužiteljem kao korisnikom kredita i potrošačem sklopio ugovor o kreditu broj 228-50-3857799 28. prosinca 2006. te da je u odredbi čl. 3. ugovora navedeno da se naplaćuje jednokratna naknada u iznosu od 3,30 % od iznosa kredita prilikom prvog korištenja kredita. Nije sporna visina tužbenog zahtjeva u iznosu od 303,09 eura u kojem iznosu je naplaćena sporna jednokratna naknada.

7. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je došao u auto kuću radi kupnje automobila. Imao je gotovine u iznosu od 30.000,00 kn, a ostatak je bio 67.000,00 kn. U auto kući su mu rekli da će oni srediti kredit kod banke. Kada je došao po automobil, dobio je ugovor o kreditu s kojim je otišao u banku potpisati ga i to je bilo to. O švicarskim francima ništa nije znao. Automobil koji je kupovao trebao mu je za osobne potrebe. Nikada nije bio vlasnik obrta niti trgovačkog društva niti je automobil korišten u te svrhe. Na upit je li mu tko u auto kući ili u banci, kada je došao potpisati ugovor, pojasnio o naknadi koju je trebao platiti, naveo je da su mu u banci rekli da je to takav ugovor i da to treba potpisati da bi mogao dobiti novac. Što se tiče samog ugovora o kreditu, u banci mu ništa nisu dodatno pojašnjavali. Iznos novca isplaćen je auto kući, a banka je zadržala knjižicu vozila do otplate kredita.

8. Iskaz tužitelja u cijelosti je prihvaćen jer je uvjerljiv i logičan, a tuženik ga navodima tijekom postupka nije doveo u sumnju.

9. Teret dokaza o postojanju pojedinačnih pregovora u odnosu na unaprijed sastavljenu ugovornu odredbu o ulaznoj naknadi je na tuženiku (članak 81. stavak 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, "Narodne novine" broj 96/2003. i 46/2007., dalje: ZZP/2003). Tužitelj je u iskazu negirao bilo kakve pregovore o toj odredbi, čak štoviše iskazuje da su mu u auto kući rekli da će mu oni srediti kredit kod banke te su mu u auto kući i predali ugovor o kreditu koji je samo potpisao u banci, a tuženik niti tvrdi niti dokazuje da su se o spornoj ugovornoj odredbi vodili pregovori. Zbog toga zakonska presumpcija iz članka 81. stavka 2. ZZP/2003, da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, nije dovedena u pitanje.

10. Budući da iz stranačkog iskaza tužitelja proizlazi da se nije pojedinačno pregovaralo o predmetnoj spornoj odredbi, to je provođenjem tog dokaza zadovoljeno načelo procesne ravnopravnosti koje podrazumijeva postojanje razumne mogućnosti obiju stranaka da izlože činjenice i podupru ih svojim dokazima tako da niti jednu stranku ne stavljaju u bitno lošiji položaj u odnosu na suprotnu stranku.

11. Ugovorna odredba o ulaznoj naknadi ne definira glavni predmet obveze tužitelja te je riječ o odredbi bez koje sporni ugovor o kreditu može nastaviti obvezivati stranke pa stoga, nije riječ o ugovornoj odredbi koja je izuzeta iz testa poštenosti u skladu s člankom 84. ZZP/2003.

12. Točno je da je sporna ugovorna odredba o jednokratnoj naknadi lako uočljiva te da je jasno i razumljivo sastavljena. Ta je odredba omogućavala tužitelju da precizno procijeni ekonomske posljedice koje iz te odredbe za njega proizlaze pa je riječ o odredbi koja je transparenta u smislu članka 85. ZZP/2003.

13. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora precizno utvrdi visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe (3,30 % od iznosa odobrenog kredita), sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

14. U okviru ocjene poštenosti, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/2003 ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

15. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, uz primjenu članka 83. ZZP/2003 potrebno je uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora), vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

16. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavka 1. ZZP/2003, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da sama ugovorna odredba članka 3. ugovora o kreditu ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženoj usluzi i nastalom trošku naplate jednokratne naknade na koji se ona odnosi, a posebice imajući na umu da je za iznos naknade tužitelju umanjen iznos kredita, kako to proizlazi iz potvrde tuženika od 4. veljače 2025., koji je tužitelju stoga stavljen na raspolaganje ne u ugovorenom nego u umanjenom iznosu, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima da je na nju mogao utjecati.

17. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi s jedne strane i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača s druge strane (3,30 %). Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

18. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022 i 155/2023, dalje u tekstu: ZOO) ne predviđaju plaćanje jednokratne naknade prilikom korištenja kredita, a takva obveza nije bila previđena niti tada važećim Zakonom o bankama ("Narodne novine", broj 84/2002. i 141/2006.). Iako nije bilo zabranjeno, ugovaranje naknade nije bilo predviđeno dispozitivnim odredbama koje se primjenjuju automatski niti prisilnim odredbama, već se plaćanje naknade moralo ugovoriti pa je riječ o odredbama koje nisu izuzete iz područja primjeni odredbi ZZP/2003 o zaštiti od nepoštenih ugovornih odredaba. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o jednokratnoj naknadi prilikom korištenja kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

19. U skladu s člankom 59. stavkom 1. točkom 3. ZZP/2003 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

20. Nije sporno da ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi niti je razumno zaključiti da se troškovi obrade kreditnog zahtjeva i odobrenja kredita namiruju naknadom koja ovisi o visini odobrenog kredita kad je jasno da je riječ o troškovima koji ne ovise o toj visini jer su jednaki za sve kredite neovisno o iznosu u kojem su odobreni.

21. Zbog toga se može zaključiti da su (nepoznati) troškovi koji su na ovaj način prebačeni na tužitelja nerazmjerni kako u odnosu na postojanje troškova tako i u odnosu na visinu u kojoj su eventualno stvarno nastali posebno kad se uzme u obzir učinak ostalih odredbi ugovora o kreditu prema kojima je, neovisno o naknadi ugovorenoj u članku 3. tog ugovora, tužitelj preuzeo i dodatnu obvezu primjerice snošenja troška upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela, podmirenja svih javnobilježničkih i sudskih troškova pristojbi i sve druge troškove vezane za provedbu i povrat sredstava osiguranja, naplatu tražbine te sve eventualne poreze utvrđene posebnim propisima.

22. Imajući na umu zakonsku obvezu tuženika iz članka 59. stavka 1. točke 3. ZZP/2003 i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 3. ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknade koja ne odgovara stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Ta ugovorna obveza koja ima učinak to da je tuženik de facto oslobođen obveze iz članka 59. stavka 1. točke 3. ZZP/2003 da dokazuje da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini od 3,30 % njegove visine, utječe, prema shvaćanju ovog suda, na pravni položaj tužitelja i stvara na njegovu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

23. Odredbom članka 87. stavkom 1. ZZP/2003 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništeta.

24. Okolnost da tužitelju banka, ovdje tuženik nije prezentirala o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, okolnost da se radi o tipskom ugovoru te okolnost da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, sveukupno je očito prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača pa je takva ugovorna odredba ništeta u smislu odredbi čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP/03 zbog čega je sporna odredba sadržana u izreci stavak I. utvrđena ništetnom.

25. S obzirom na utvrđenu djelomičnu ništetnost predmetnog ugovora o kreditu sadržanu u odredbi čl. 3. ugovora, temeljem čl. 323. st. 1. ZOO i čl. 1111. ZOO tužitelju pripada pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništete ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi u iznosu od 303,09 eura, pa je tuženik dužan isplatiti tužitelju navedeni iznos sa zateznim kamatama u skladu s čl. 1115. ZOO od dana plaćanja ulazne

naknade, tj. od 29. prosinca 2006., kako to proizlazi iz potvrde tuženika od 4. veljače 2025., jer je tuženik neosnovano stekao plaćeni iznos. Odluka o kamati određena je do 31. prosinca 2007. po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate i utvrđene po Hrvatskoj narodnoj banci za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sukladno čl. 29. st. 2. ZOO.

26. Naime, u konkretnom slučaju utvrđena je ništetnost ugovorne odredbi zbog povrede načela savjesnosti i poštenja već u predugovornoj fazi sklapanja ugovora, što podrazumijeva nesavjesnost tuženika, slijedom čega tužitelju primjenom čl. 1115. ZOO pripada pravo na zatezne kamate od dana plaćanja ulazne naknade u trenutku stavljanja kredita u otplatu. Tužitelj kamatu neosnovano potražuje od 30. prosinca 2005. pa je njegov zahtjev za isplatu zatezne kamate odbijen kao neosnovan u razdoblju od 30. prosinca 2005. do 28. prosinca 2006.

27. Prigovor zastare tuženika nije osnovan jer zastara tražbine s osnove ništetne odredbe o ulaznoj naknadi počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe. Stoga nije protekao zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO pa nije nastupila zastara novčane tražbine tužitelja jer je ništetnost te odredbe utvrđena tek u ovom postupku.

28. Uzgred se upućuje i na ustaljeno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u pogledu početka tijeka roka zastare zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su- IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., a koje je izraženo i u brojnim revizijskim odlukama (Rev 953/2020-2 od 11. siječnja 2023., Rev 1053/2022-2 od 31. siječnja 2023., Rev 210/2023-2 od 20. rujna 2023., Rev-425/2022-2 od 11. listopada 2023. i dr.), a prema kojem:

„Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora“.

29. Treba istaknuti da je navedeno pravno shvaćanje reafirmirano i u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III/3202/2023 od 26. rujna 2024. u kojoj je među ostalim istaknuto da „sudsko tumačenje domaćih pravila o zastari nije dovelo do

njihova dokidanja jer su sudovi primijenili postojeći zakonom propisani rok, ali na način da se računa od onoga trenutka koji tužitelju omogućuje da ostvari pravo na pristup sudu.“

30. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP – a, sukladno vrijednosti konačnog postavljenog tužbenog zahtjeva (303,09 eura) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/2023, dalje u tekstu: OT). Na pripremnom ročištu održanom 26. siječnja 2026. odlučujući o prigovoru tuženika na vrijednost predmeta spora označenu u tužbi kao suviše visoku, sud je, sukladno čl. 40. st. 3. ZPP-a odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 320,91 eura koliko je tada iznosio kondemnatori zahtjev. To iz razloga jer u konkretnom slučaju ne može doći do primjene odredbe čl. 37. st. 1. ZPP-a jer deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Stoga je vrijednost predmeta spora, mjerodavna za odluku o naknadi troškova na ime zastupanja po punomoćniku odvjetniku, određena prema novčanom potraživanju iz zahtjeva za isplatu (takvo pravno shvaćanje postoji i u ustaljenoj sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, npr. Rev-x155/2010-2 od 30. lipnja 2010. i Rev-214/2002-2 od 11. ožujka 2003.).

31. Tužitelju zastupanom po odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT - 25 bodova), zastupanje na ročištima 26.01.2026. i 11.06.2026. (Tbr 9. toč. 1. OT - 25 bodova svako), sastav podneska od 01.09.2025. (Tbr. 8. toč. 1. OT - 25 bodova), zastupanje na ročištu 21.07.2026. (Tbr. 9. toč. 3. OT –12,5 bodova), vrijednost boda 2,00 eura (Tbr. 54. OT), trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu od 50,00 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu svako u iznosu od 30,00 eura, ukupno 310,00 eura, sukladno čl. 155. ZPP - a. Tužitelju nije priznat trošak pristupa na ročište za objavu jer na to ročište nije pristupio.

32. S obzirom na to da je tužitelj tražio zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude, tj. od 21. srpnja 2026. do isplate.

33. Zatezna kamata na parnični trošak dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO.

34. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 21. srpnja 2026.

Sutkinja:
Sanja Grgurić Hojski

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA PROTIV PRESUDE:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna:

- tužitelju po pun. uz rj. za s.p. na tužbu i presudu
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088b-096ae**

Kontrolni broj: **0f51f-52770-a115b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.